

219

NÉPSZABADSÁG

1976 OKT 24

244

1976. október 24., vasárnap

A FÁK VÉDELME

Uj park építését kezdték el széles körű társadalmi összefogással Kőbánya-Újhegyen, az épülő lakótelep szomszédságában, elhagyott grondon, egy körülkerített, veszélyes régi bányató környékén. Ez már a harmadik nagy kertépítési akció a munkáskerületben. Az adatok jelzik, milyen haszonnal jár a társadalmi összefogás a közös akarat, amely a városrészt gazdagítja. Alig egy évtized alatt csaknem kétmillió négyzetméterre gyarapodott a parkok területe Kőbányán, ma ez az egyik leginkább fásított pesti kerület; több mint 25 négyzetméter zöldterület jut egy-egy lakosra.

S az ilyesmi nagy szó, hiszen Budapest — kedvező természeti adottságai ellenére sem bővelkedik rendezett parkokban, terekben, üdülést nyújtó zöld területekben. Még az új lakótelepek kertjeinek kialakítása sem folyik abban az ütemben, ahogy óhajtanánk. Többnyire hosszú évek telnek el, amíg a magasházak között hangulatos ligetek, padokkal, sétányokkal, játszóterekkel oldott sétálókertek varázsolódnak elő. Pedig ezek a zöld területek egyszerre szolgálhatnak a felnőttek és a gyermekek igényeit. Össze lehetne kapcsolni a lakóházak közötti sétányokat, sportudvarokat az óvodák, az iskolák különben zárt kertjeivel, egészségesebb környezetet biztosítani az ott élőknek.

Sajnos, a legtöbb lakótelepen a parkok kiképzése fantáziátlan, s talán ez is oka annak, hogy az ott élők a már elültetett pázsitban tapossák ki a sétálóutakat. Nem

ellegendő tehát csak azt hangoztatni, még több parkra, még több fasorra, sétányra, játszótérre lenne szükség a városban — tenni kell érte. A példák, a kezdeményezések követőkre várnak. A kőbányaiak évről évre megszervezik a társadalmi akciót, Zuglóban azt kezdeményezték, hogy minden család ültessen egy fát. A főváros kertészeti vállalata is évente 40—50 hektárnyi parkot épít Budapesten. Csakhogy az építés, a zöldterületek gyarapításával együtt jár a pusztítás.

A fővárosban évente 3 millió forintnyi kárt okoznak a parkrongálók. Tönkreteszik a padokat, a virágokat, kitérdelik a bokrokat, a facsemetéket, eltapossák a virágokat. Szomorú, de felháborító is, hogy miközben társadalmi összefogás, nemes igyekezet kívánja gyarapítani a levegőt tisztító, a környezetet szépítő és az egészségünket is szolgáló városi növényzetet, addig mások semmivé teszik az erőfeszítéseket.

Kialakulóban az a közszellem, amely megelőzni, megakadályozni kívánja a rongálást, elismerni és díjazni az építést. Környezetvédelmi őrségek alakulnak, jó kezdeményezések indulnak útnak a város szépítéséért. Alakul a Városliget, megújulnak a már védett történelmi fasorok, az új budapesti városrendezési szabályzat tételesen és kötelezően írja elő a táj védelmét, azt, hol, mekkora kerteteket kell létrehozni. De a sokféle igyekezet csak akkor ér célhoz, ha közügynek tekintjük, közös örömműnknek, közös gondunknak a budapesti fák, parkok, terek szépítését és megóvását.

Dolcskó Kornélia